

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 340)

Mar (2) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்5
3. தத்வ த்ரயம்.....7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....13
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....18

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 160)

21. தத்த்வா ஸுத்திரயுகம் சாரீம் சதுர்த்தா விபஜேத்துவம்
பஞ்ச பஞ்சாசதம் குர்யாதராணாம் ப்ரதிபூமிகம்
22. ஸஹஸ்ரம் தாந்யராணி ஸ்யுஸ்தேஷு வர்ண ஸஹஸ்ரகம்
ந்யஸேத் ப்ராகாதி ஸோமாந்தம் கோணஸுத்திரேஷு வை தத:
23. ந்யஸேத் மந்த்ராத்வவர்த்திந்யச்சதுஸ்ர: அக்நிகுணா: க்ரமாத்
ஜயா ச விஜயா சைவ அஜிதா ச அபராஜிதா
24. அக்ந்யாதீசாந பர்யந்த ஸுத்திரஸ்தா மந்த்ர தேவதா:
அராணி பூரயந்தீ ஸா நேமி: ஸௌதர்சநீ ஸ்திதா

பொருள் - இந்த வட்டத்தின் குறுக்குவாட்டில் இரண்டு நூல்களை வைத்து, வட்டத்தை நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பகுதியில் ஐந்து மடங்கு ஐம்பது ஆரங்களை வைக்கவேண்டும். இதன் மூலம் ஆயிரம் ஆரங்கள் கிட்டுகின்றன (4 பகுதிகள் X 5 X 50 = 1000). அதன் பின்னர் இந்த ஒவ்வொரு ஆரத்தின் மீதும், ஆயிரம் அக்ஷரங்களை சரியான வரிசையில் எழுதவேண்டும். இவற்றை கிழக்கு மூலையில் தொடங்கி, ஸோமனின் (வடக்கு) மூலையில் முடிக்கவேண்டும். அதன் பின்னர் தென்கிழக்கு தொடங்கி வடகிழக்கு முடிய, குறுக்குவாட்டில் வைக்கப்பட்ட நூல் மீது, அக்னியின் நான்கு தன்மைகளை வைக்கவேண்டும்; இவை ஜயா, விஜயா, அஜிதா மற்றும் அபராஜிதா ஆகும்; இவையே மந்த்ரத்தின் அதிபதி தேவதைகள் ஆவார்கள். இந்த ஆரங்களைச் சுற்றி ஸுதர்சன சக்கரத்தின் வெளிவட்டம் உள்ளது.

25. அர நேமி அந்தரஸ்தாநி ஸர்வாஸ்த்ராணி ச வாஸவ

ப்ரவர்த்தகாநி புரத: ஸர்வாஸ்த்ராணி புரந்தர

26. நிவர்த்தகாநி புரத: சிரோபி: சஸ்த்ர சிஹ்நிதௌ:

க்ருதாஞ்ஜலீநி த்ருப்தாநி த்யாயேதுபயத: ஸமம்

விளக்கம் – வாஸவனே! இந்த ஆரங்களுக்கு நடுவில் அனைத்து ஆயுதங்களும் அடங்கி உள்ளன. இந்த்ரனே! இந்த ஆயுதங்களின் முன்பும் பின்பும் வைக்கப்பட்டுள்ள அனைத்து மந்த்ரங்களையும் உபாஸகன் த்யானிப்பானாக. இவை இரண்டு பக்கங்களிலும் சமமான எண்ணிக்கையில் உள்ளதாகக் கொள்ளவேண்டும். இவற்றின் தலைப்பாகமானது வாள் வடிவமாகவும், கைகளைக் குவித்தபடியும், தாக்குவதற்குத் தயாராக உள்ளபடியும் உள்ளன.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 27)

[ரதி காமனிடம் உரைத்தல்] உயர்ந்தவரே! உம்முடைய மேன்மை குறித்து நான் நன்றாக அறிவேன். ஆனால் தற்போது, பலத்த சூறைக்காற்றால் அடிபட்ட வாழை மரங்கள் போன்று நான் ஆட்டம் காண்கிறேன்; ஏனென்றால், நல்ல ஆலோசனைகளால் திறன் அடைந்தவனும், தகுந்த தெய்வத்தால் உதவப் பெற்றவனும், விதியானது உதவும்படியாக உள்ளவனும், யமம் மற்றும் நியமம் போன்றவற்றின் உதவியை அடைந்தவனும், மேலும் பல உபாயங்களைக் கொண்டவனுமாக உள்ள நம்முடைய சத்ரு, எப்போது வேண்டுமானாலும் எதனை வேண்டுமானாலும் செய்யக்கூடும் என்பதை எண்ணுகிறேன். ஞானமானது, மோக்ஷத்தைத் தவிர மற்ற அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்லது என்பதை அனைவரும் அறிவர்.

[காமன், கோபம் கலந்த சிரிப்புடன் உரைத்தல்] பேதையே! நீ இனிமையாகப் பேசினாலும், உனது அச்சமானது பேதையே ஆகும். ஒலிக்கும் வண்டுகள் என்பதான நாணில் கோர்க்கப்பட்டதும், அனைத்து உலகங்களையும் இலக்காகக் கொண்ட அம்புகள் கொண்டதும் ஆகிய வில்லை உடையவனும், எப்போதும் வெற்றியில் மட்டுமே கவனம் கொண்டவனுமாக உனது அன்பனாகிய நான் உள்ளேன்; இவ்விதம் உள்ள என் முன்பாக அறிவு என்ன செய்ய இயலும்? யார், எதன் மூலம் மோக்ஷம் பெற முடியும்? உனது இடைப்பகுதியில் உள்ள நுண்மையானது உனது மனதில் காணப்படவில்லையே! கெட்டாய்! உனது ஸ்தனங்களில் உள்ள கடினமும் பருமனும், உனது மனதில் புகுந்தது போலும். அல்லது இயல்பாகவே உள்ள பெண்மையிடம் முதலில் காணப்படும் தன்மையானது உன்னிடமும் உள்ளது எனலாம்.

43. மயா அதிஷ்ட: க்ரோத: ப்ரயாதி கிம் அப்யாந்த்யமத ச
ஸ்ம்ருதி ப்ரம்ச: ஸேத்தா விகடயதி புத்திம் ஸபதி ஸ:
தயா முக்த: சேஷத்ரீ தமஸி ஜஹநே விந்ததி லயம்
ததாபூதே கிம் வா ஜநயது(தி) விவேகோ ஜடமதி:

பொருள் – (காமன் கூறுவது) நான் ஆணையிட்டால், கோபம் என்பவன், முதலில் அஜ்ஞானம் என்னும் இருளை உண்டாக்குவான். தொடர்ந்து, மறதி உண்டாகும். அதன் பின்னர் புத்திக்கு அழிவு ஏற்படும். புத்தியை இழக்கும் ஒருவன், ஸம்ஸாரம் என்னும் அடர்ந்த இருளில் லயிக்கிறான். இப்படிப்பட்ட ஒருவனிடம், விவேகன் என்ன செய்ய இயலும்? அவனுடைய பத்னியும் ஜடமாகிறாள்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 37)

வ்யாக்யானம் - குண த்ரய வைஷம்யஸ்யாநந்தர பூர்வ அவஸ்தா குணஸாம்யம், குண ஸாம்ய லக்ஷணம் அவ்யக்தம், ("அவ்யக்தம் அக்ஷரே லீயதே" இதி) யஸ்யாம் அவஸ்தாயாம் குண ஸாம்யமப்யஸ்புடம், தத் அவஸ்தம் சேதந ஸமஷ்டி கர்ப்பம் தத் அக்ஷர சப்தேந உச்யதே. நது சேதந மாத்ரம், தஸ்ய அவ்யக்த ப்ரக்ருதித்வ தமோ விக்ருதித்வ அயோகாத். அதஸஸ் ஸர்வம் தத்வ ஜாதம் சித் அசித் ஆத்மகம் மந்தவ்யம். "ப்ரதாநாதி விசேஷாந்தம் சேதந அசேதந ஆத்மகம்" இதி பராசர வசநாத். அத்ர து சித்கர்ப்பே வஸ்துநி அக்ஷர சப்த உபசரித்:, ப்ரயோகேந்யதாஸித்தே சக்தி அந்தர கல்பநாயோகாத். ("அக்ஷரம் தமஸி லீயதே" இதி) சித் கர்ப்பத்வம் அசித்வம் அபி யத்ர விவேகதும் அசக்யம் தத் அவஸ்தத் அதிஸூக்ஷமம் ப்ரதாநம் தமச் சப்தேந அபிலப்யம். அக்ஷராதி அவஸ்தா ப்ராப்த்யௌந்முக்க்ய விசிஷ்டம் ததேவ விபக்தம் தம: ததௌந்முக்க்யரஹிதம் அவிபக்தம் தம: பரமாத்ம சரீரதயாபி சிந்தயிதும் அசக்யம். ஸலில விலீந லவண சந்தரகாந்தஸ்த ஸலில ஸூர்யகாந்தஸ்தவஹ்நி கல்பம் ஸர்வஜ்ஞ பரமாத்மைக வேத்யம் அவதிஷ்டதே. பூதல விநிஹித பீஜஸ்தாநீயமவிபக்தம் தம:, ம்ருந்நிஸ்ஸ்ருத பீஜவத் விபக்தம் தம:, ஸலில ஸம்ஸ்ருஷ்டார்த்ரசதில அவயவ பீஜ துல்யம் அக்ஷரம், உச்சூந பீஜ ஸமாநம் அவ்யக்தம், அங்குர ஸ்தாநீயோ மஹாந் இதி விவேக: - என்று ஸுபாலோபநிஷத் வ்யாக்யாநத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர், இதினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களை ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தார். இத்தால் அக்ஷரமும் தமஸ்ஸும், குஸுமத்தினுடைய முகுள கோரக அவஸ்தைகள்போலே இதினுடைய ஸங்கோச தசையாகையாலே, மஹதாதிகளைப் போலே தத்வாந்தரமன்றென்னுமிடம் ஸித்தம்.

விளக்கம் - ஸுபால உபநிஷத் வ்யாக்யானத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர்: ப்ரக்ருதியானது மூன்று குணங்களுடைய ஏற்றத்தாழ்வை அடைகிறது; அந்த நிலைக்குப் பின்னர், முந்தைய நிலையானது சமநிலை எனப்படுகிறது. குணங்கள் சமமாக உள்ள நிலையானது, கண்களுக்குப் புலப்படாத அவ்யக்தம் எனப்படும். எந்த ஒரு நிலையில் அனைத்து குணங்களும் சமமாகவோ அல்லது ஏற்றத்தாழ்வுடன் கூடியதாக வெளிப்படையாகவோ காண இயலாமல் உள்ளதோ, அப்படிப்பட்ட நிலையை அடைந்துள்ளதான தொகுத்த ஜீவாத்ம கூட்டம் எதில் அடங்கியுள்ளதோ, அது அக்ஷரம் எனப்படும்; இது ஏனென்றால், அக்ஷரம் என்பது ஜீவாத்மாக்களை மட்டுமே குறிப்பதல்ல; காரணம், அதற்கு ப்ரக்ருதியானது காரணமாகவும், அது தமஸ்ஸுக்குக் கார்யமாகவும் உண்டானது அல்ல என்பதால் ஆகும். ஆகவே ப்ரக்ருதி தத்வம் முதலாக, இந்தப் பூமிமுடிய உள்ள அனைத்தும் சித் மற்றும் அசித் என்ற ஸ்வரூபங்களாகவே எண்ணப்படவேண்டும். பராசரர் - ப்ரதாநாதி விசேஷாந்தம் சேதந அசேதந ஆத்மகம் - ப்ரதானம் தொடக்கமாக விசேஷமான பொருள்கள் முடிய உள்ள அனைத்தும் சேதனம் மற்றும் அசேதனம் என்பவற்றை உள்ளடக்கியதாகவே உள்ளன - என்றார். இங்கு “ஜீவர்கள் அனைவரும் ப்ரக்ருதியில் உள்ள நிலையானது, சூல் கொண்ட பயிர்கள் போன்று உள்ளனர்” என்பதைக் குறிக்கும் சொல்லானது உபசாரமாக மட்டுமே கூறப்பட்டது; இதற்கு வேறுவிதமாகப் பொருள் ஏற்கக்கூடாது. இவ்விதமாக சித் வஸ்துக்களைக் கர்ப்பத்தில் கொண்டதாக உள்ள நிலையும், அசித் வஸ்துக்களுடைய தன்மையும், எந்த ஒரு நிலையில் பிரித்து அறிய முடியாதபடி உள்ளதோ அப்படிப்பட்ட ஸூக்ஷ்மமான நிலையானது, ப்ரதானம் மற்றும் தமஸ் போன்ற சொற்களால் கூறப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட அக்ஷர நிலையை அடைவதற்கான எதிர்த்தன்மையுடன் கூடியுள்ளது “விபக்த தமஸ்” எனப்படும்; இவ்விதம் எதிர்த்தட்டாக இல்லாதது “அவிபக்த தமஸ்” எனப்படும். அது பரமாத்மாவின் சரீரம் என்று பிரித்து அறிய இயலாதபடியும், நீரில் கலந்துள்ள உப்பு, சந்திரகாந்தக் கல்லில் உள்ள நீர், சூரியகாந்தக் கல்லில் உள்ள நெருப்பு போன்றதாகவும், அனைத்தும் அறிந்த பரமாத்மாவால் மட்டுமே அறியக்கூடியதாகவும் உள்ளது. பூமியில் விதைக்கப்பட்ட விதை போன்றதே அவிபக்த தமஸ் ஆகும்; நீருடன் ஒன்றாகக் கலந்து சிதைவுடன் கூடிய விதை

போன்றதே அக்ஷரம் ஆகும்; அந்த விதையிலிருந்து வெளிவந்த முளையைப் போன்றதே மஹாந் ஆகும் - என்று கூறினார். இதன் மூலம் அக்ஷரம் மற்றும் தமஸ் ஆகியவை, ஒரு மலருடைய மொட்டு மற்றும் அரும்பு முதலான நிலைகளைப் போன்று, ப்ரக்ருதியின் சுருங்கிய நிலையாகிறது; ஆகவே இவை மஹாந், அஹங்காரம் என்பது போன்று வேறு தத்வங்கள் அல்ல என்று தேறுகிறது.

90. இதில் நின்றும் குண வைஷம்யத்தாலே மஹதாதி விகாரங்கள் பிறக்கும்.

அவதாரிகை - இனி இந்த ப்ரக்ருதியில் நின்றும் மஹதாதி விகாரங்கள் ஜநிக்கைக்கு மூலம் இன்னதென்கிறார்.

விளக்கம் - அடுத்து ப்ரக்ருதியிலிருந்து மஹத் போன்ற மாற்றங்கள் பிறப்பதற்கான காரணத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதில் நின்றும் குண வைஷம்யத்தாலே மஹதாதி விகாரங்கள் பிறக்கும்) என்று. குணங்களுக்கு வைஷம்யமாவது, பரஸ்பர உத்ரேகம்.

விளக்கம் - குணங்களுக்கு வைஷம்யம் என்றால், ஒன்றுக்கொன்று ஏற்றத்தாழ்வுகள் கொண்ட நிலையாகும்.

91. குணங்களாகிறன - ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள்.

அவதாரிகை - அப்படியிருக்கிற குணங்கள்தானெவை என்னும் ஆகாங்சைஷயிலே (குணங்களாகிறன - ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள்) என்கிறார்.

விளக்கம் - அப்படிப்பட்ட குணங்கள் எவை என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இவைதானிருக்கும்படி எங்ஙனே என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் (இவை ப்ரக்ருதிக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவை எப்படிப்பட்டவை அல்லது எவ்விதம் உள்ளன என்று சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

92. இவை ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபாநுபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய், ப்ரக்ருத்யவஸ்தையில் அநுத்பூதங்களாய், விகார தசையில் உத்பூதங்களாயிருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (இவை ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூப அநுபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய்) “ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி குணா ப்ரக்ருதி ஸம்பவா”, “ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:”, “ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி ப்ரக்ருதேர் குணா:” என்னக்கடவதிநே. ஸ்வபாநுபந்திகளென்றது, ஆகந்துகங்களன்றிக்கே ஸத்தா ப்ரயுக்தங்களாகையாலே, இவற்றையொழிந்திருப்பதோரவஸ்தையும் இல்லையென்கை. இவற்றை ஸ்வபாவங்க ளென்றும், ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபாநுபந்திகளென்றும் சொல்லுகையாலே, “மூல ப்ரக்ருதிர் நாம ஸுக துக்க மோஹாத்மகாநி லாகவ ப்ரகாச சலநோபஷ்டம்பந கௌரவா வரண கார்யாணயத்யந்தாதீந்தரியாணி கார்யைக நிருபண விவேகாநி அந்யூநாநதிரே காணி ஸமதாமுபேதாநி ஸத்வ ரஜஸ் தமாம்ஸி த்ரவ்யாணி” என்று இவற்றை த்ரவயங்களாகவும், இவைதானே ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபமாகவும் கொள்ளுகிற ஸாங்க்ய மதம் நிரஸ்தமாயிற்று. இந்த மத நிராகரணார்த்தமாகவிநே ஆளவந்தார், “குணா: ப்ரதாநம்” என்று பிரித்தருளிச் செய்தது.

விளக்கம் - (இவை ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூப அநுபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய்) - கீதை (14-5) - ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி குணா ப்ரக்ருதி ஸம்பவா - ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் என்பதான, ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டான குணங்களை - என்றும், கீதை (3-27) - ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச: - அனைத்து செயல்களும் அனைத்து விதங்களிலும் ப்ரக்ருதியின் குணங்களால் இயங்குகின்றன - என்றும், ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி ப்ரக்ருதேர் குணா: - ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவை ப்ரக்ருதியின் குணங்கள் - என்றும் கூறப்பட்டது அல்லவோ? (ஸ்வபாவ அநுபந்திகள்) - அவை இடையில் வந்து சேர்ந்தவை அல்ல, ப்ரக்ருதியில் எப்போதும் உள்ளவை; ஆகவே அவற்றைத் தவிர்த்து ஒரு நிலையும் இல்லை. இவற்றை ஸ்வபாவங்கள் என்றும், ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபத்துடன் சேர்ந்தவை

என்றும் கூறுவதால், “மூலப்ரக்ருதிர் நாம ஸுகதுக்க மோஹாத்மகாநி லாகவ ப்ரகாசசலநோபஷ்டம்பந கௌரவாவரண கார்யாணி, அத்யந்தாதீந்த்ரியாணி, கார்யைக நிரூபண விவேகாநி, அந்யூநாநதிரேகாணி ஸமதாமுபேதாநி ஸத்வ ரஜஸ் தமாம்ஸி த்ரவ்யாணி - மூலப்ரக்ருதி என்பது ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய மூன்று திரவியங்களைக் கொண்டதாகும்; இவை மூன்றும் சரிசமமான நிலையில் (ஒன்றை ஒன்று விஞ்சாத விதத்தில்) உள்ளன. இவற்றின் இயல்பான தன்மைகள் முறையே ஸுகம், துக்கம் மற்றும் மயக்கம் (மோகம்) என்பதாகும். ஸத்வம் அதிகமாகும்போது ஸுகம் ஏற்படும், சரீரம் எடை குறைவாக இருப்பதாகத் தோன்றும், இந்த்ரியங்கள் நன்கு இயங்கும் (இதனை லாகவ ப்ரகாசங்கள் என்பர்). ரஜஸ் அதிகமாகும்போது துக்கம் ஏற்படும், அசைவு மற்றும் இந்த்ரியங்கள் செயலாற்றுவதும் நிகழும் (சலநம் - சஞ்சலமான இயல்பு கொண்டபடியும், உஷ்டம்பநம் - யாரையேனும் வாக்குவாதத்திற்கு இழுத்தபடியும் இருப்பர்). தமஸ் அதிகமாகும்போது மயக்கம் ஏற்படும், சரீரம் பளுவாக உணரப்படும், இந்தியங்கள் மறைக்கப்படும் (கௌரவம், ஆவரணம்). இப்படிப்பட்ட குணங்களானவை இந்த்ரியங்களால் உணர இயலாதபடி உள்ளதாகும். அவற்றின் கார்யத்தைக் கொண்டே உணரவல்லதாக (அல்லது நிரூபிக்கும்படியாக) இருப்பதாகும். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்றையும் சமநிலையில் கொண்டதான மூலப்ரக்ருதியானது அசேதனமாக உள்ளபோதிலும், எண்ணற்ற சேதநர்களுடைய இன்பத்திற்கும், மோக்ஷத்திற்கும் உதவுவதாக உள்ளது [ஸ்ரீபாஷ்யம் 2-2-1]” என்று, இவற்றை த்ரவ்யங்களாகவும், இவையே ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபங்கள் என்பதாகவும் கொள்ளும் ஸாங்க்ய மதம் தள்ளப்பட்டது. இந்த மதத்தைத் தள்ளுவதற்காக அல்லவோ ஸ்வாமி ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (17) - குணா: ப்ரதாநம் - குணங்களும் ப்ரக்ருதியும் - என்று தனித்தனியாகப் பிரித்து அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரக்ருத்யவஸ்தையில் அநுத்பூதங்களாய், விகார தசையில் உத்பூதங்களாயிருக்கும்) அதாவது, ஸாம்யாபந்நங்களாயிருக்கையாலே, ப்ரக்ருத்யவஸ்தையில் இவற்றினுடைய ஸ்வரூப விபாகம் தோற்றாது. வைஷ்ணவ்யாபத்தியாலே விக்ருத்யவஸ்தையில் இவற்றினுடைய ஸ்வரூப விபாகம் தோற்றியிருக்குமென்கை. “ஸத்வ ரஜஸ் தமாம்ஸி த்ரயோ குணா: ப்ரக்ருதேஸ் ஸ்வரூபாநுபந்திநஸ் ஸ்வபாவ விசேஷா ப்ரகாசாதி கார்யைக நிரூபணீயா:

ப்ரக்ருத்யவஸ்தாயாம் அநுத்பூதாஸ் தத் விகாரேஷு மஹதாதிஷுத்பூதா” என்றிறே பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - (ப்ரக்ருதி அவஸ்தையில் அநுத்பூதங்களாய், விகார தசையில் உத்பூதங்களா யிருக்கும்) - இந்த மூன்று குணங்களும் ஏற்றத்தாழ்வு இன்றி சமமாக உள்ளதால், ப்ரக்ருதி நிலையில் எந்தவிதமான மாற்றமும் இன்றி உள்ளதால், இவற்றின் ஸ்வரூப வேறுபாடு புலப்படாது. மாற்றம் அடையும் நிலையில் ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் கூடியுள்ளதால், இவற்றின் ஸ்வரூப வேறுபாடு வெளிப்படுகிறது. கீதாபாஷ்யத்தில் (14-5) – ஸத்வ ரஜஸ தமாம்ஸி த்ரயோ குணா: ப்ரக்ருதேஸ் ஸ்வரூபாநுபந்திநஸ் ஸ்வபாவ விசேஷா ப்ரகாசாதி கார்யைக நிரூபணீயா: ப்ரக்ருத்யவஸ்தாயாம் அநுத்பூதாஸ் தத் விகாரேஷு மஹதாதிஷுத்பூதா - ஸத்வம் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவை ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபத்தை அண்டியுள்ளன; இவற்றின் ஸ்வபாவத்தில் உள்ள சிறப்புகள் அனைத்து கார்யத்தால் மட்டுமே நிச்சயிக்கத்தக்கவையாக, ப்ரக்ருதி என்ற நிலையில் வெளிப்படாமல், ப்ரக்ருதியின் மாற்றங்களாகிய மஹத் முதலானவற்றின் மூலம் வெளிப்படுகின்றன – என்பதாக பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 305)

4-7-10. சக்கரத்தண்ணலேயென்று தாழ்ந்து கண்ணீர் ததும்பப்

பக்கம் நோக்கி நின்றலந்தேன் பாவியேன் காண்கின்றிலேன்
மிக்க ஞானமூர்த்தியாய வேதவிளக்கினை என்
தக்க ஞானக்கண்களாலே கண்டு தழுவுவனே

பொருள் - திருக்கரமும் சக்கரத்தாழ்வானுமாக நிற்கின்ற வடிவத்தைக் காண்பித்து,
“என்னை அடிமை கொண்ட எனது ஸ்வாமியே!” என்று உரைத்து, அவனை
அனுபவிக்கப் பெறாத காரணத்தால், கீழே விழுந்து கண்களில் கண்ணீர்
நிரம்பும்படியாக அனைத்து திசைகளிலும் பார்த்தபடி நின்று துன்பம் அடைந்தேன்.
அவனைக் காண்பதற்குத் தடையாக உள்ளதான பாபத்தைச் செய்த நான்
அவனைக் காண இயலவில்லை. அளவிட இயலாத ஞான ஸ்வரூபனும், வேதம்
என்ற விளக்கால் காணப்படுபவனும் ஆகிய அவனை, எனது கண்கள் கொண்டு
காண ஆசைப்பட்டு வருந்தும் எனக்கு ஏற்றபடியான ஞானம் என்ற கண் மூலம்
அவனைக் கண்டு தழுவி நிற்பேன்.

அவதாரிகை - “காணப்பெறாவிட்டால் மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி எனக்குத்
தக்கதொரு ஜ்ஞாந த்ருஷ்டி எங்ஙனேயுண்டாயிற்று?”, என்கிறார்.

விளக்கம் - “அவனை என்னால் காண இயலவில்லை. ஆயினும் அவனை மறந்து
விடாதபடியாக ஒரு ஞானக்கண் எனக்குக் கிட்டியது எப்படி?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சக்கரத்தண்ணலே என்று தாழ்ந்து) திருவாழியைக் காட்டி என்னையெழுதிக் கொண்டவனே! என்று இவ்வுக்தியோடே தரைப்பட்டு. (கண்ணநீர் ததும்ப) கண்கள் நீர் மிகைக்கும்படி. இவருடைய அவஸாதத்தினுடைய எல்லை காண்பது கண்ணநீரிலே. (பக்கம் நோக்கி நின்று அலந்தேன்) வருகைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப் பார்த்து நின்று வெறுத்தேன். “பரமாபதமாபந்ந:” என்னுமளவினே. (பாவினேன் காண்கின்றிலேன்) ஆபத்ஸகனாயிருக்க, மஹாபாபியாகையாலே நான் காணப் பெறுகிறிலேன். காணப் பெறாதொழிந்தால் மறந்து பிழைக்கலாம்படி நெஞ்சில் ப்ரகாசியாதொழியத்தான் பெற்றேனோ?

விளக்கம் - (சக்கரத்தண்ணலே என்று தாழ்ந்து) - “சக்கரத்தாழ்வானைக் காண்பித்து என்னை உனக்கு அடிமை என்று எழுதி வாங்கிக் கொண்டவனே,” என்ற சொற்களை உரைத்து விழுந்து. (கண்ணநீர் ததும்ப) - கண்களில் நீர் நிறையும்படியாக. அதாவது, இவருடைய துக்கத்தின் எல்லையைக் கண்ணீரில் காணலாம். (பக்கம் நோக்கி நின்று அலந்தேன்) - அவன் வருவதற்கு வாய்ப்பாக உள்ள அனைத்து திசைகளையும் பார்த்தபடி நின்று வெறுத்தேன். ஆனால் ஏன் வெறுக்கவேண்டும்? சிறிது நேரம் பொறுத்திருக்கலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். விஷ்ணுதர்மம் - பரமாபதமாபந்ந: - கஜேந்திரன் மிகுதியான ஆபத்தை அடைந்தவனாக - என்பது போன்று அல்லவோ நானும் அடைந்தேன்? (பாவினேன் காண்கின்றிலேன்) - அவன் ஆபத்து காலத்தில் ஓடி வந்து துணை நிற்பவனாக உள்ளபோதிலும், எனது பாபம் காரணமாக நான் அவனைக் காண இயலவில்லை. அவனைக் காண இயலவில்லை என்றாலும், அவனை நான் மறந்து விடாதபடி, எனது நெஞ்சத்தில் அவன் எப்போதும் நிற்பதை நான் அடையாமல் இருந்தேனோ?

வ்யாக்யானம் - (மிக்க ஞானமூர்த்தியாய்) பரிபூர்ணமான ஜ்ஞாநத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடையனான. (வேதவிளக்கினை) - வேதமான விளக்காலே காணப்படுமவனை; வேதப்ரகாசகனானவனையென்றுமாம். (என் தக்க இத்யாதி) எனக்குத் தக்காற்போலே ஒரு ஜ்ஞாந த்ருஷ்டியுண்டாய், அத்தாலே கண்டு அநுபவிப்பன். காணப் பெறாமையாலே ப்ரேமம் க்லேச ஹேதுவாகிறாப்போலே,

நெஞ்சில் ப்ரகாசமும் க்லேச ஹ்றேதுவாகாநின்றது. “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்கிற ஜ்ஞாந பக்திகளிரண்டும் கழுத்துக் கட்டியாய்விட்டது. மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதாபடி எனக்குத் தக்காற்போலே ஒரு ஜ்ஞாநமும் வேணுமோ? என்கிறார்.

விளக்கம் - (மிக்க ஞானமூர்த்தியாய்) - பரிபூர்ணமான ஞானத்தையே தனது ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவன். (வேத விளக்கினை) - வேதம் என்ற விளக்கால் காணப்படுபவனை. அல்லது வேதத்தை ப்ரகாசம் அடையும்படிச் செய்பவனை; அதாவது வேதத்திற்கு விளக்காக இருப்பவனை. (என் தக்க இத்யாதி) - எனக்கு ஏற்றபடியான ஞானம் என்ற கண் ஏற்பட்டு, அதன் மூலம் அனுபவிப்பேன். அவனைக் காண இயலாமல் உள்ளதால், ப்ரேமையானது துக்கத்திற்குக் காரணமாக உள்ளது; இது போன்று நெஞ்சத்தில் எப்போதும் இருந்தாலும், துக்கத்திற்குக் காரணமாக உள்ளது. திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளினன் - என்பதான ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகிய இரண்டுமே எனது கழுத்தில் கட்டப்பட்டன; அதாவது கண்டு அனுபவிக்கவும் இயலாமல், மறக்கவும் இயலாமல் உள்ள நிலை. அவனை மறந்து பிழைப்பதற்கு ஏற்றபடி ஒரு ஞானமும் வேண்டுமோ?

4-7-11 தழுவி நின்ற காதல் தன்னால் தாமரைக்கண்ணன் தன்னைக்

குழுவு மாடத் தென்குருகூர் மாறன் சடகோபன் சொல்

வழுவிலாத ஒண்தமிழ்கள் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்

தழுவப் பாடியாடவல்லார் வைகுந்தமேறுவரே

பொருள் - திரண்ட மாடங்கள் நிறைந்துள்ள அழகான திருக்குருகூரில் அவதரித்தவரும், நற்குடியில் தோன்றியவரும் ஆகிய ஆழ்வாரால், தன்னைத் தழுவியபடி நிற்கின்ற காதலால், தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் குறித்து அருளிச் செய்யப்பட்டதும், பகவத் குணங்களில் ஒன்றையும் விடாமல் உள்ளதும், அனைவராலும் ஓதத் தக்கதும் ஆகிய ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில் உள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும், நன்கு உள்ளத்தில் பொருந்தும்படி பாடி ஆட வல்லவர்கள், ஸ்ரீவைகுண்டம் அடைவார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எம்பெருமானோடே நித்ய ஸம்சுலேஷம் பண்ணலாந் திருநாட்டிலே செல்லப் பெறுவர்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் எம்பெருமானுடன் எப்போது சேர்ந்திருக்கலாம்படியாக உள்ள பரமபதம் செல்வார்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தழுவி நின்ற காதல் தன்னால்) “நான் விடுவேன்” என்றாலும் விடவொண்ணாதபடியாய், உடன்வந்தியான அதிமாத்ரமான காதலாலே. (தாமரைக் கண்ணன் தன்னை) இக்காதலுக்கு க்ருஷி பண்ணின நேத்ரபூதரைச் சொல்லுகிறார். (குழுவு மாடத் தென்குருகூர்) “ஸர்வஞ்ச குசலம் க்ருஹே” என்னுமாபோலே, “ஆழ்வார்க்கு ஆர்த்தி மிகமிக, ஸர்வேச்வரன் வரவு தப்பாது” என்று திருநகரி குடி நெருங்கிக் குளிர்ந்து தேறினபடி. (மாறன்) ஸம்ஸாரத்தை மாற்றினவர். (சடகோபன்) பகவத் விமுகருக்கு சத்ரு. (சொல் வழுவிலாத) பகவத் விசுலேஷத்தாலே கூப்பிடுகிற இந்நன்மையிள் ஒன்றுந் தப்பாதபடி சொன்ன. (ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் தழுவப் பாடியாட வல்லார்) ஆழ்வார் பாவவ்ருத்தி ஒருவர்க்கும் பிறக்கமாட்டாதிநே; அத்தாலே சிறிது அணைய நின்றாகிலும் இத்தை அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். (வைகுந்தம் ஏறுவரே) காண ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடுகிற ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்து, நித்யாநுபவம் பண்ணலாம் நித்யவிபூதியில் புகப் பெறுவர். குழுவு மாடம் - நெருங்கின மாடம். தென்குருகூர் - அதஏவ அழகிய திருநகரி.

விளக்கம் - (தழுவி நின்ற காதல் தன்னால்) - “நான் அவனை விடுவேன்” என்று முனைந்தாலும் விட இயலாதபடி, எப்போதும் தொடர்ந்தபடி உள்ளதான அளவற்ற காதலால். (தாமரைக் கண்ணன் தன்னை) - இந்தக் காதலை மேன்மேலும் வளர்ப்பதற்கு உதவிய, அழகான திருக்கண்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணனைக் கூறுகிறார். (குழுவு மாடத் தென்குருகூர்) - யுத்தகாண்டம் (127-5) - ஸர்வஞ்ச குசலம் க்ருஹே - பரத்வாஜர் இராமனிடம், “வீட்டில் எல்லாரும் நன்றாக உள்ளனர்” - என்று கூறுவது போன்று, “ஆழ்வாருக்கு ஏற்படுகின்ற பிரிவுத் துன்பம்

அதிகமாகியபடி உள்ளது. ஆகவே ஸர்வேச்வரனுடைய வருகையானது நிச்சயம் நிகழும்”, என்பதாக ஆழ்வார்திருநகரியில் உள்ள அனைவரும் ஒன்றாகத் திரண்டு நின்றனர். (மாறன்) - ஸம்ஸாரத்தை மாற்றியவர். (சடகோபன்) - பகவானிடம் விருப்பம் இன்றி உள்ளவர்களுக்கு விரோதி. (சொல் வழுவாத) - பகவானைப் பிரிந்த காரணத்தால் அழைக்கின்ற இந்த நன்மையில் ஒன்றும் விடாதபடி உரைத்த. (ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் தழுவப் பாடியாட வல்லார்) - ஆழ்வாருடைய இந்த உன்னத நிலையானது வேறு யாருக்கும் ஏற்படாது; ஆயினும் அந்த நிலையில் சிறிதளவாவது உண்டாகிலும் இதனைக் கற்கவல்லவர்கள். (வைகுந்தம் ஏறுவரே) - அவனைக் காண விரும்பி அழைக்கின்ற இந்த ஸம்ஸாரத்தை விலக்கி, எப்போதும் அவனை அனுபவித்தபடி உள்ள பரமபதத்தில் புகுவார்கள்.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 21)

வ்யாக்யானம் - (ஸந்தர்சயந்) ஸம்சய விபர்யய ரஹிதமாக ப்ரத்யக்ஷிப்பியா நின்று கொண்டு. (நிரமிமீத) “அந்தாதி மேலிட்டு அறிவித்தேன் ஆழ்பொருளை” என்கிறபடியே துரவகாஹமான வேதார்த்தத்தை அல்ப க்ரந்தத்தாலே பண்ணினான் என்கை. (புராண ரத்நம்) புராணமாவது: “ஸர்க்கச்ச ப்ரதி ஸர்க்கச்ச” இத்யாரப்ய, “புராணம் பஞ்ச லக்ஷணம்” என்கிறபடியே, பஞ்ச லக்ஷணோ பேதமான க்ரந்தஜாதம். “புராபி நவம் புராணம்” என்றுமாம்; அதாவது, ஸ்வ ரஸத்தை என்றுமொக்க ஒருவரால் அழிக்கவொண்ணா திருக்கை. (ரத்நம்) அர்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கையும், ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையும், ஆபத் ரக்ஷகமாயிருக்கையும், இந்தப் புராணாதிகாரிக்கு லோகபரிக்ரஹம் ஸித்திக்கையும். (முநிவராய) தனக்கு வரங்கொடுத்த வஸிஷ்ட்ட புலஸ்த்யர்களுக்கு முத்ரிதாமுத்ரித ப்ரதிமுத்ரிதராய், அத்தாலே அவர்கள் படியை உடையவன் என்னுதல்; “முநீநாம் வரணீயாய” என்கிறபடியே, அவர்களுக்கு ஆதரணீயன் என்னுதல். (பராசராய) பரராகிறார், பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகள்; அவரை ப்ரமாண சரங்களாலே ஹிம்ஸித்து, வைதிக மர்யாதையை ஸ்தாபித்தான் என்னுதல்; இந்த்ரிய ஜயத்தாலே ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களை ஜயித்தான் என்னுதல். “ய: உதார: சிதசிதீச்வர தத் ஸ்வபாவ போக அபவர்க்க தத் உபாயகதீ: தத் த்வேந ஸந்தர்சயந் புராணரத்நம் நிரமிமீத முநிவராய தஸ்மை பராசராய நம:”.

விளக்கம் - (ஸந்தர்சயந்) - சந்தேகத்துடன் அறிதல் மற்றும் மாறுபட்டு அறிதல் என்பது இல்லாதபடியாக, நேரடியாகக் காண்பதாக அறிந்து. (நிரமிமீத) - நான்முகன் திருவந்தாதி (1) - அந்தாதி மேலிட்டு அறிவித்தேன் ஆழ்பொருளை - என்பதற்கு ஏற்ப, அறிவதற்குக் கடினமாக உள்ள வேதங்களுடைய ஆழ்பொருளை, மிகவும் எளிதான ஒரு க்ரந்தம் மூலம் அருளிச்செய்து. (புராண ரத்நம்) - புராணம் என்றால் நரஸிம்ஹ புராணம் (3-33) - ஸர்க்கச்ச ப்ரதி ஸர்க்கச்ச - ஸ்ருஷ்டி, ப்ரளயம் - என்பதாகத் தொடங்கி, நரஸிம்ஹ புராணம் (3-33) - புராணம் பஞ்சலக்ஷணம் - [வம்சம், மந்வந்தரம் வம்ச சரிதம்] என்பதான ஐந்துவிதமான வேறுபட்ட விஷயங்களை உணர்த்தக்கூடிய ஒரு க்ரந்தம் ஆகும். “புராபி நவம் புராணம்” என்றும் கூறுவர். அதாவது, புராணத்தால் வெளிப்படக் கூடிய ஒரு க்ரந்தம் ஆகும். அதாவது, புராணங்களால் வெளிப்படக்கூடிய தனது சுவையை யாராலும் அழிக்க இயலாதபடி உள்ள தன்மை. (ரத்நம்) - ஆழ்பொருளானது நன்றாக ஒளிரும்படியாகவும், சிறியதாக சுருக்கமாக உள்ளபடியாகவும், ஆபத்துக்காலத்தில் உதவுவதாகவும், புராண அதிகாரிக்கு இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மையும் கொண்டதாக. (முநிவராய) - தனக்கு வரம் அளித்த வஸிஷ்டர், புலஸ்த்யர் போன்றவர்களுக்கு அடையாளம் காண்பிக்கும்படியாகவும், இதனால் அவர்கள் கருத்தையும் பின்பற்றி நடப்பவர் என்பது புலப்படும்படியாகவும். “முநீநாம் வரணீயாய:” என்பதற்கு ஏற்ப, அவர்களுக்கு ஆதரிக்கத்தக்கவராக. (பராசராய) - மற்றவர்கள் யார் என்றால், வேதங்களுக்கு தவறாகப் பொருள் பொருள் கூறி, தவறான பார்வை கொண்டவர்கள். அவர்களை ப்ரமாணங்கள் மூலம் வென்று, வைதிக மதத்தைக் காப்பாற்றியவர். தனது இந்திரியங்களை வென்று, அதன் மூலம் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ்ஸுக்களை வென்றார். “ய: உதார: சிதசிதீச்வர தத் ஸ்வபாவ போக அபவர்க்க தத் உபாயகதீ:; தத் த்வேந ஸந்தர்சயந் புராணரத்நம் நிரமிமீத முநிவராய தஸ்மை பராசராய நம:” என்று படிக்கவும்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்